

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **BERNAT GROUP s. r. o.**,
sídlem Lojovická 921/53, Praha 4,

zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 31. 10.2017, č. j. 772/2017-160-SPR/3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. prosince 2016, č. j. MHMP 2245684/2016/Mal, jímž byl žalobce uznán vinným ze

spáchání správního deliktu (nyní přestupku) podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „silniční zákon, „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Audi, registrační značky 2AA 3225 v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 19. 4. 2016 kolem 14:12 hodin v Praze 4, ul. Zálesí x Nad Lesním Divadlem (v blízkosti sloupu VO č. 412478, směr Jižní spojka) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem - jízda vozidla rychlostí 59 km/h v úseku s povolenou rychlostí 30 km/h. Za to mu byla uložena pokuta 2 500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro vady výroku, absenci úvah o zavinění a zákonného ustanovení, absence definice automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, nedostatečné identifikace místa spáchání deliktu, neexistence správního deliktu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. A posoudil předmětnou věc následovně. Žaloba nebyla podána důvodně.
5. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
6. Podle odst. 2 citovaného ustanovení odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, dále porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Všechny tři podmínky musí být splněny kumulativně. Další podmínkou pro vyvození odpovědnosti za správní delikt (resp. přestupek dle nové terminologie) provozovatele vozidla je skutečnost, že se porušení pravidel nepodařilo sankcionovat jako přestupek, protože není známa konkrétní osoba, proti níž by bylo možné vést řízení o přestupku, tj. věc byla odložena, nebo je řízení zastaveno, protože spáchání přestupku nebylo obviněnému prokázáno. Tato podmínka zdůrazňuje sekundární povahu odpovědnosti provozovatele vozidla ve vztahu k odpovědnosti řidiče vozidla za přestupek. Zákon o silničním provozu koncipuje odpovědnost za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla jako odpovědnost objektivní, námitka absence úvah žalovaného o zavinění žalobce je tak nepříhodná, neboť zavinění není znakem skutkové podstaty správního deliktu.
7. Žalobou napadené rozhodnutí je identifikováno č.j., ostatně takto jej označil i žalobce v žalobě. Námitka o absenci identifikace (odlišení rozhodnutí od ostatních rozhodnutí žalované) je v rozporu s obsahem rozhodnutí.
8. Další námitku žalobce, dle níž nebylo prokázáno naplnění požadavku § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy změření rychlosti vozidla za pomoci automatu, pokládá soud za nedůvodnou. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, žádný

právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70). Z podkladů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. To vyplývá z radarového záznamu s fotodokumentací, kde není uvedena osoba, která by měření provedla. Žalobce měl možnost se seznámit s podklady rozhodnutí během správního řízení, avšak svého práva nevyužil, do spisu nenahlédl, nedostavil se k jednání a byl procesně pasivní, neboť rezignoval na pouhá blanketní podání. Vlastnické právo k měřicímu zařízení je prokázáno ověřovacím listem rychloměru.

9. Procesní pasivita žalobce v správním řízení souvisí s jeho námitkou neprokázání místní úpravy povolené rychlosti. Skutečnost, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 30 km/h, vyplývá z fotodokumentace založené ve správním spise. Soud nemá důvod takový důkazní prostředek zpochybňovat, jestliže dané žalobce nenamítl ve správním řízení. Zároveň žalobce soudu nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval opak. Soud nepochybuje o účelovosti této námítky, neboť pokud by si byl žalobce skutečně vědom jiné místní úpravy povolené rychlosti vozidel, prokázal by ji již ve správním řízení nebo alespoň v řízení soudním a to předložením rozhodnutí o obecném opatření – umístění tvrzeného dopravního značení a nebyl cíleně částečně pasivní. Pokud je žalobce ve správním řízení zcela pasivní a nenamítá odlišnou místní úpravu rychlosti a zároveň ji ani v soudním řízení neprokáže, lze přijmout bez dalšího závěr o zjevné účelovosti takové námítky a z téhož důvodu ji odmítnout. Není účelem soudního řízení nahrazovat dokazování namísto správního řízení a zároveň obecně správnímu orgánu nesvědčí povinnost prokazovat místní úpravu rychlosti jinak než úředním záznamem, pokud je žalobce ve správním řízení pasivní a danou okolnost (nejvyšší přípustnou povolenou rychlost nijak nenamítá). Pokud však účastník namítne odlišnou místní úpravu rychlosti vozidel ve správním řízení, je správní orgán povinen jím tvrzenou nejvyšší povolenou rychlost v daném místě prokázat.
10. Není důvodná námitka žalobce, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného neexistovala. Jednání žalobce jako provozovatele vozidla představovalo podle zákona o silničním provozu, účinného do 30. 6. 2017, správní delikt definovaný v § 125f odst. 1 tohoto zákona tak, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Od 1. 1. 2017 představuje jednání žalobce přestupek provozovatele vozidla, definovaný v tomtéž ustanovení zákona o silničním provozu tak, že *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem* (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno soudem). Ke změně právní úpravy správního trestání v průběhu řízení Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, vyslovil, že „(...) nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu

nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová právní úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty“. Porovnáním znění skutkových podstat obsažených v zákoně o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, a v pozdějším znění je tedy zřejmé, že jednání žalobce zůstalo z pohledu správního práva jednáním trestným, pouze došlo ke zjednodušení právní úpravy správního trestání a k úpravě pojmosloví a terminologickému. Rovněž druh a výměra správního trestu obsažené v současném znění § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu zůstaly zachovány ve stejném druhu a výměře jako sankce podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, a proto se v projednávané věci použije dosavadní právní úprava (použití pozdější právní úpravy, která v souzené věci není pro stěžovatele příznivější, by vedlo ke zcela shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání správního deliktu).

11. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, nikoli přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu, nikoli dle zákona o přestupcích. Změnu procesního předpisu pro vedení řízení nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který v § 112 odst. 4 výslovně stanoví, že *zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.* Možnost mimořádného snížení sankce podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky tak byla vyloučena.
12. Žalobce se tak za dané procesní situace nemůže úspěšně dovolávat aplikace ustanovení § 77 zákona o přestupcích, resp. § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, ale pouze procesních ustanovení, která obsahoval správní řád. Vyloučení přímé či analogické aplikace § 77 zákona o přestupcích na výrokovou část rozhodnutí o správním deliktu potvrdil v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V případě správních deliktů rozhodovaných správními orgány v řízeních zahájených do 30. 6. 2017 tak na náležitosti výroku dopadalo ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, jehož první věta upravuje, že *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 zákona.* Citované ustanovení tak nezakládalo povinnost, aby správní orgány ve výroku rozhodnutí o správním deliktu výslovně uváděly i formu zavinění. Jak původní právní úprava obsažená v zákoně o silničním provozu, tak právní úprava novelizovaná (zákonem č. 183/2017 Sb., jenž s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, dle kterého se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění) obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo změnit a zavinění prokazovat. Daný správní delikt (nyní přestupek) má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, který konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném vymáhání, což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
13. Námitka žalobce ohledně povinnosti označit úsek měření neobstojí. Tato povinnost dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky v tomto směru

nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy, a bylo tedy provedeno v souladu se zákonem.

14. Co se týče námitky žalobce ohledně protiústavnosti přestupku provozovatele motorového vozidla, soud odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž Ústavní soud uzavřel, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem.
15. Dle žalobce správní orgán uvedl, že porušení provozu vykazovalo znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, aniž by uvedl, o jaký konkrétní přestupek se mělo jednat a aniž se podrobně zabýval jeho znaky. I proto je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ani této námitce nemůže soud přisvědčit. Zásadní otázkou v řízení o přestupku je skutek a jeho popis ve výroku rozhodnutí tak, aby nebyl zaměněn se skutkem jiným, této povinnosti prvoinstanční orgán dostál. Ve výroku je též uveden odkaz na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které stanovuje správní delikt, a na § 10 odst. 3 téhož zákona, které popisuje porušení povinnosti. Za těchto okolností nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud ve výroku absentuje odkaz na ustanovení přestupku, kterého se měla neznámá osoba dopustit, tento odkaz plně postačuje uvést v odůvodnění. Ze slovního popisu skutku je bez jakýchkoliv pochybností evidentní, že se jedná o přestupek uvedený v § 125c odst. 1 písm. f) bodě 3 zákona o silničním provozu, tedy o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Správní orgán I. stupně nepostupoval zcela důsledně, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl všechna ustanovení, která jsou relevantní pro vymezení skutkové podstaty správního deliktu. Nicméně smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo najisto postaveno, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Výrok prvostupňového rozhodnutí tomuto požadavku dostál, jelikož je z něj zřejmé, jaký přestupek byl popsáným jednáním spáchán. Jednání spočívající v jízdě rychlostí 59 km/h na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 30 km/h, nelze zaměnit za jednání jiné. Závěr, že se v nyní projednávaném případě jednalo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, je uveden v odůvodnění rozhodnutí žalovaného (strana dvě napadeného rozhodnutí). Vytýkaný nedostatek je proto možné překlénout interpretací rozhodnutí (srov. bod 23 rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019 - 41, či rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 545/2018 - 23). Zrušení napadeného rozhodnutí za výše uvedených okolností by bylo nežádoucím formalismem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 60/2021 - 34).
16. Žalobce dále namítá, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí uvedení právní normy obsahující konkrétní sankční vymezení. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že mu byla uložena sankce dle § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy dle ustanovení, které rozmezí sankce neupravuje. Na straně šesté rozhodnutí je poté uvedeno, že pokuta byla uložena dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Toto ustanovení uvádí i rozhodnutí žalovaného. Je pravda, že toto ustanovení neurčuje pouze jedno možné rozmezí sankce. Nicméně z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že sankce stěžovatelce byla uložena, jelikož motorovým vozidlem, jehož je provozovatelem, byla překročena nejvyšší dovolená rychlost v obci o 20 - 39 km/h, tedy přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o

silničním provozu. Za takový přestupek lze uložit pokutu dle § 125c odst. 5 písm. f) tohoto zákona od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Stěžovatelce byla uložena pokuta na samé dolní hranici tohoto rozmezí. Ustanovení o výši sankce tedy bylo co do svého obsahu uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a ve věci zákonně aplikováno. Uloženou pokutu tak nelze pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla uložena (srov. bod 20 rozsudku č. j. 7 As 545/2018 – 23). Žalobci tak byla uložena minimální výše pokuty dané zákonné sazby. Pokud žalobci byla udělena pokuta v minimální možné zákonné výši, není nutné ji dále odůvodnit, jestliže správní orgán nebyl oprávněn uložit pokutu v nižší částce, přičemž aplikace § 44 byla vyloučena.

17. Soud přezkoumá správní rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, ale případná nezákonnost nebo jiná vada vede ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, jedná-li se o významný zásah do práv žalobce. Např. procesní vada v řízení nevede vždy k nezákonnosti rozhodnutí, jestliže takovou vadou se nijak nezměnilo právní postavení účastníka. Pokud byla žalobci uložena minimální zákonná sankce, jakákoliv změna výše uložené sankce, ve smyslu nižší sankce vyloučena. Přitom možnost zastavení řízení není otázkou výše trestu, nýbrž viny, resp. deliktní odpovědnosti. Vada rozhodnutí spočívající v absenci úvah o výši trestu ve svém důsledku nevedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť jediná možná námitka u minimální výše trestu je, zda byl trest uložen v rámci zákonné sazby. Jakákoliv jiná námitka proti výši minimálního trestu by byla námitkou brojící proti vině a nikoli trestu. V této souvislosti je nutné uvést, že žalobce nenamítal nepřiměřenost nebo nezákonnost výše pokuty jako takové. Ostatně takto kromě nepříhodné námítky mimořádného snížení podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky ani namítat nemohl, jestliže mu byla uložena pokuta v minimální zákonné výši. Potencionální existence polehčujících okolností v případě minimální výše trestu je irelevantní, neboť nejsou způsobilé zapříčinit nižší trest.
18. Námitka zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýká posuzované věci.
19. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. 7. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce